

Ђовани Бокачо

Ђовани Бокачо

- 1313–1375; један од најзначајнијих писаца италијанског хуманизма.
- Младост проводи у Напуљу, а стваралачки је снажно везан за Фиренцу.
- Када се појавила **црна куга 1348. године**, Бокачо се налазио у Фиренци. Од куге су умрли његов отац и маћеха, и тада је Бокачо остао на челу родитељског дома. Након 1348. године, књижевна слава и друштвени положај почели су да му доносе различита признања.
- Куга из 1348. постаје историјски оквир „Декамерона“.
- Поштовао је Дантеа и јавно тумачио „Комедију“; епитет „божанствена“ везује се за Бокачову традицију величања Дантеовог дела. Дакле, Бокачо је чувено Дантеово дело назвао Божанственом комедијом.

„Декамерон“ – оквирна композиција

- Десеторо младих – седам девојака и три младића – напушта Фиренцу захваћену кугом.
- Повлаче се на имање и током десет дана приповедају приче.
- Сваког дана бира се краљ или краљица који одређује тему приповедања.
- 10 приповедача × 10 дана = 100 новела.
- Назив: грч. deka („десет“) + hēmera („дан“).

Поред тога постоји и уводна прича у којој се објашњавају околности под којима су се млади окупили и причају.

Међу најпознатијим делима у светској литератури које има оквирну причу је ШЕХЕРЕЗАДА, 1001 НОЋ.

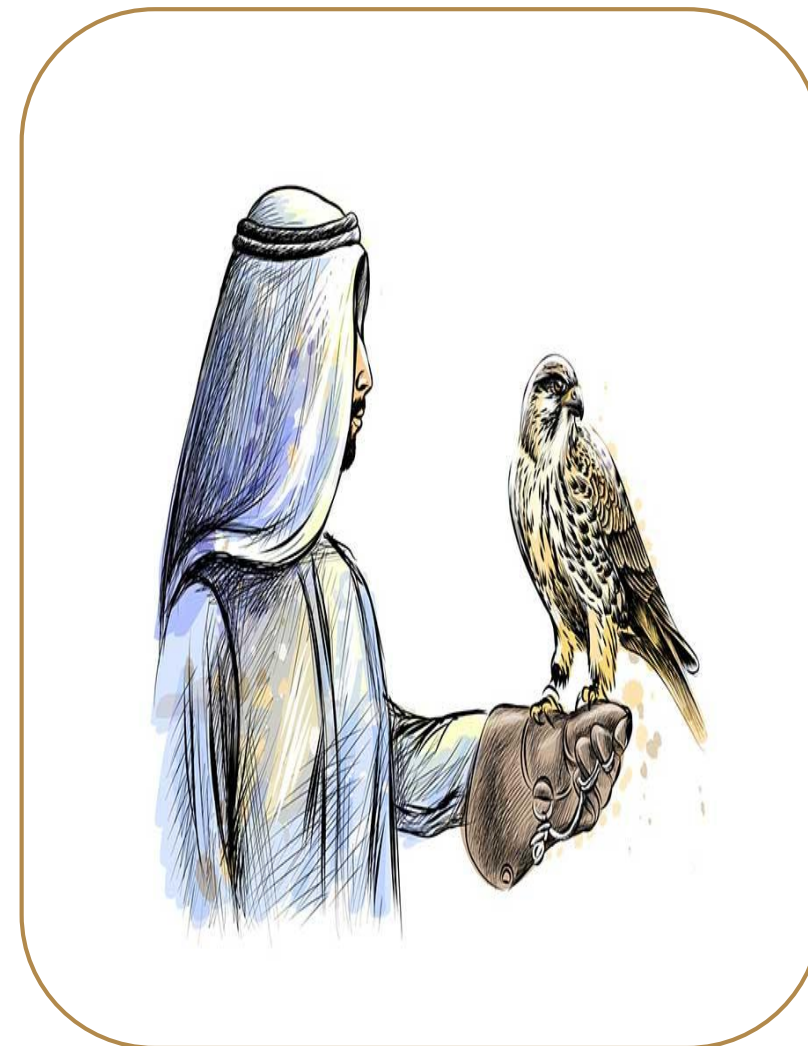
Новела – Бокачов модел приповедања

- Кратка прозна прича усредсређена на један главни догађај.
- Мали број ликова, брз развој радње и јасан заплет.
- Чест је неочекивани обрт који открива карактер јунака.
- Свет је конкретан и свакодневан: љубав, новац, сналажљивост, срећа, друштвени односи.
- Бокачов „Декамерон“ пресудно је утицао на развој европске новеле.

Федерико и мона Ђована

- Пети дан, девета новела – тема: љубав која после препрека добија срећан исход.
- Федерико троши богатство покушавајући да придобије мона Ђовану и остаје сиромашан.
- Његово последње драгоценост добро је соко.
- Када га Ђована посети, он из гостољубља жртвује сокола не знајући да је управо по њега дошла.
- Трагични неспоразум открива Федерикову несебичност и племенитост.

Соко – кључни мотив новеле

- Соко покреће пресудни обрт у радњи.
- Истовремено је последњи знак Федериговог некадашњег богатства и његове племенитости. Жртвујући сокола, Федериго губи материјално, али показује моралну вредност.
- После смрти сина, мона Ђована прихвата Федерига за мужа – љубав и карактер надвладавају богатство.

„Теорија о соколу“: новела се често организује око једног карактеристичног мотива који повезује и преокреће радњу.